

Ze rijzen. Ze spatten uiteen... Is het erg? Zullen we gaan schreien? Zullen we niet liever een nieuwe bel blazen... Maar als ze dan weer uiteenspat? Zullen we het spel voortzetten, eindeloos, — totdat de ouderdom komt, en ons lichaam zich buigt naar het graf?

„Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind.

Maar wanneer ik een man geworden ben, zoo heb ik te niet gedaan, hetgeen eens kinds was.”

Mijn lezer, gelukkig voor u en voor mij, als de bellen, die wij blazen van onze ijdele hoop, aan stukken stooten en radicaal barsten, zoodat er bij alle menselijke mogelijkheid geen repareren meer aan is.

Want — dan is er kans, dat we van onze ijdele verwachtingen en van ons leege spel opkijken...

En zien in het vriendelijk aangezicht van den Vader, die als een Moeder troosten kan en ons noch als Sterke noch als Troostende ooit verlaat...

Hij wil ons gebruiken, om te bouwen aan Zijn werk, dat een vast fundament heeft, sterk en durend tot in eeuwigheid.

K. T. B.

VRAGENBUS

M. N. heeft in Timotheüs het woord *revelen* aange-
troffen: „wat revelt gij?” en vraagt afkomst en beteekenis van dat woord.

Revelen, Hoogduitsch rappeln, Engelsch to rave, Middelnederlandsch reven, komt van het Fransch rêver, droomen, van rêve, droom, met den bijvorm rève, rage = razernij, uit het Latijn rabiem = woede.

Het beteekent raaskallen, zottepraat uitslaan, en komt ook voor in revelstoel = praatstoel.

Dat rave klinkt ook in ravander, Fransch, met de beteekenis van wauwelen, bekletsen, babbelen.

A. M. L. te K. vraagt naar afkomst en oorspronkelijke beteekenis van tatoueren.

Tatoueren is van Polynesischen oorsprong, afgeleid van tahit-tataou. Op de eene groep eilanden luidt het tattaou, op de andere weer tataoe. Op Tahiti heet het tataoe, op Tonga tattaou. De beteekenis is dan teekenen, schilderen. Het bestaat in het beprikken van lichaam of ledematen en het daarna inwrijven met een scherpe kleurstof, die zoo onder de opperhuid geraakt. De Engelschen noemen het tattoo (uitgesproken tettoe); de Franschen tatouer. Wij geven aan het oorspronkelijke woord het achtervoegsel eeren, dus tatoueren; de Duitschers zeggen tätowieren, met hetzelfde aan het Fransch ontleende achtervoegsel.

L. te G. vraagt, of men moet zeggen: voor zooveel of: voor zoover.

Beide wordt gebruikt. *Voor zooveel* ziet meer op de hoeveelheid, de mate.

„Voor zooveel gij dit een van deze Mijne minste broederen gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.”

Voor zoover heeft meer betrekking op de uitgestrektheid. Voor zoover hij in dat gebied had kunnen doordringen, achtte hij het zeer goed bewoonbaar. Voor zoover mij bekend is, zijn de eerste pogingen geslaagd.

H. J. E.

SPEL EN ERNST □ □ □

O zeker, ze nemen het wel ernstig met hun spel, onze kinderen. Ernstiger dan wij soms meenen. En het is ook waar, dat in den kinderleeftijd vaak de plooiën komen in het karakter, die later zoo moeilijk of in 't geheel niet glad te strijken zijn.

Maar toch, wanneer het goed is althans, spelen ze met het leven hun spel.

Wanneer de zee, de nu kalme, doch steeds onbetrouwbare, steeds geheimzinnige, hun met zorg opgebouwd fort uit elkaar slaat, lachen ze en denken ze: morgen bouwen we een nieuw. In hun gedachten zorgt niet alleen de morgen voor het zijne, doch biedt die tevens heeling voor hetgeen „vandaag” wellicht bedorven heeft.

En wanneer een der kameraden, in speelschen overmoed, den ander het emmertje met de met zorg vergaarde schelpen uit de hand ruikt en het omstort op het strand, dan kan het wezen, dat die ander hem aanvliegt uit spijt om die nu verspreide schatten, maar toch: wanneer de verhouding goed is, zoeken ze straks samen het verstrooide bijeen en zamelen nieuwen overvloed. —

Maar wanneer ze oud geworden zijn! Wanneer niet meer zij spelen hun spel met het leven, doch het leven dit op *zijn* beurt doet met hen.

Wanneer er zijn, die dan zeggen, dat God Zijn spel speelt met de kinderen der menschen, dan is dit vaak een zeggen in bitterheid. Alsof God Zijn vreugde had aan de smart der menschenkinderen.

En toch...

Wellicht, waarschijnlijk zelfs kijkt de jongen, die het paard aan den teugel leidt, nog wel eens benijdend naar de spelende en pootje-badende schaar ginds. Die zijn nog zoo vrij! Maar vanavond, wanneer ook hij vrij is, stapt hij hen met de voldane stappen van grooterwordend mensch voorbij, en voelt zich hun meerdere.

En de oude man? Misschien ook denkt hij, onder het zware werk, wel eens zuchtend terug aan eigen jeugd. De zee geeft haar schatten niet zóó maar aan wie er om vraagt. Er moet om gewerkt en gezwoegd.

Maar toch: zou hij in ernst wenschen, dat hij kind gebleven ware! In den vollen zin van het woord kind? Immers neen. De mensch wil de ontwikkeling, wil zich voelen groeien. Het is alleen, dat dit zoo moeilijk vaak gaat, onder zulke ongunstige omstandigheden.

Wanneer maar...

Doch als dan dit zware werk om het dagelijksch brood; als dit uitzien naar geluk dat wegblijft; dit treuren om geluk dat verging, voor ons, menschenkinderen is, wat tucht en straf zijn voor onze kinderen; middelen om de verkeerde plooiën weg te strijken uit onze karakters; beproevingen om de onheilige lusten, welke dreigen ons beter leven te overwoekeren, te doen verkwijnen en verdorren? Wanneer we zonder dit alles kind zouden blijven, niet in den goeden maar in den verkeerden zin? Wanneer we niet op een andere wijze kunnen opgroeien tot wat we zijn moeten: „mensen Gods, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust!”? Zullen we ook dan nog niet den ernst willen aannemen uit Gods hand? En ons verblijden, dat we ook onder dien ernst mogen blijven kinderen, Zijn kinderen, die altijd veilig gaan? Zooals de apostel het ons leert: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods.” Met dit onuitsprekelijk heerlijke vooruitzicht: „Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen.”

J. M. W.-W.

